

Brigitte Blobel: NIČ MI NI!

Uvod

Pozdravljeni! Sem Leila in vam bom predstavila roman »Nič mi ni«, in upam da vas bom lahko prepričala da tudi knjigo sami preberete, seveda če je niste že.

Brigitte Blobel

- Je nemška novinarka in pisateljica, rojena 21. 11. 1942 v Hamburgu;
- Pisati je začela ko je bila stara 10 let;
- Kasneje je študirala politiko in delala kot urednik v Münchnu;
- Zdaj je poročena in ima 4 otroke in živi spet v Hamburgu;
- Zraven svoje kariere kot novinarka in scenarist piše knjige za mladino in odrasle;
- Njene knjige za mladino so bile večkrat nagrajene in prevedene v 18 različnih jezikov.

Glavne osebe

Katharine »Kitty« Semerau:

- Petnajst letno dekle ki na cel svet gleda negativno in trpi zaradi depresije ki je dobi pri 13 letih, ko spozna da njuni starši hočejo skoraj popolnega otroka.
- V hudih časih ji pomaga najboljši prijatelj Sven, a vseeno jo ne more rešiti mor, katere Kitty pripeljejo do 4 poskusa samo umora. Konča v bolnišnici na oddelku psihiatrije ker spet zaživi normalno življenje.

Sven:

- Sedemnajst letnik ki Kitty ponudi streho nad glavo in ji želi pomagati. V Kitty se zaljubi, vendar hitro ugotovi da so med njima le prijateljski odnosi in da ona rabim predvsem prijatelja ki ji bo stal ob strani.

Elizabeth in Ernest Semerau:

- Kittyina starša, ki želita predvsem da bi njuna hčerka imela lepo življenje, zato sta pripravljena prav vse storiti ne glede kako se počuti Kitty pri tem.
- Schnös – Svenov sostanovalec
- Nadine – Kittyina bivša prijateljica
- Sandi – Svenov prijatelj
- Sharon – medicinska sestra na oddelku
- Ulla, Alex, Barnie – ostali otroci na oddelku
- Profesor Neugeber – Kittyin zdravnik

Zgodba

Katharinina zgodba se začne pri 13 letih, ko jo je oče peljal v klet da bi se lahko bolj zbrano učila. Razlog zato so bile Kittyine ocene, zaradi katerih sta bila starša razočarana, ona pa je dobila občutek, da nikoli ne bo dovolj dobra za svoje starše. V kleti so veliko krat bile gosenice, katere so se spremenile v nočne more, ki so se vedno pojavljale kadar jo je bilo strah in Kitty spravljal v depresijo in željo po smrti.

Čez nekaj časa spozna Svena, h kateremu se preseli v upanju da bo lahko zbežala od staršev, problemov in samote.

Takoj naslednji dan gre spet v šolo, a hitro spoznala, da je zaradi svojega obnašanja in odsotnosti izgubila vse prijatelje in spet se pojavijo more. V obupu zbeži nazaj proti stanovanju, se odloči za samo umor in si prereže žile na rokah. Ko Sven pride domov in najde Kitty krvavo na tleh takoj pokliče rešilce, čeprav je že mislil da je prepozno. Odpeljejo jo v bolnišnico in nato na oddelek za psihiatrijo. Tu se konča tudi Svenova vloga Kittyinega skrbnika, ki se nadaljuje za zaprtimi vrati oddelka.

Zbudi se v neznani sobi z zdravniki, ki na prav vse lepe načine skušajo izvedeti razlog za Kittyin poskus samo umora, a ne izvejo veliko. Dokler Kitty na prvem razgovoru z profesorjem Neugebauerjem ne prizna, da si je že 3 krat hotela vzeti življenje, vse zaradi strahu in mor katerih so krivi njeni starši in ure učenja v kleti, in s tem tudi depresije, ki jo je potem spravila še v 4 poskus samo umora.

Njuno stanje se začneboljšati zaradi novega okolja v katerem se počuti varno pred zunanjim svetom. A vseeno ji je manjkal Sven, kateremu se je hotela zahvaliti in prav tako opravičiti, ker ga je potegnila v vse to noter.

Čeprav se je njuno stanje po nekem času zelo izboljšalo, Kitty še vedno noče videti svojih staršev, saj jo je strah, da bi se spet pojavile more, katerih vzrok so predvsem oni.

A upa da ji bo nadaljnjo zdravljenje pomagalo premagati strah in da bo spet postala vesel in normalen otrok.

Mnenje

Knjiga mi je bila seveda všeč, saj sem jo zato tudi predstavila. Knjiga je kar enostavna za razumevanje in lahko se postaviš v vlogo glavnega junaka, saj je velik del knjige namenjen Kittyinem razmišljanju in občutkom.

Pisateljica ni predstavila težave le ene punce, ampak življenje kot ga ima veliko otrok, katerih starši si ne vzamejo preveč časa za njih, a vseeno hočejo najboljše rezultate od njih. Mislim da bi vsak starš moral premisliti če njegov otrok sploh zmore vse preden zahteva nekaj od njega.

Zdi se mi tudi dobro to, da je oddelek za psihiatrijo prikazan tako kot vsak drug oddelek v bolnici in ne kot prostor za norce. Prav tako so predstavljene tudi druge težave mladostnikov z oddelka kot so anoreksija, agresija ipd.